

На „Жени“ пъкъ товарятъ жито.
 Съсъ бѣла кжшица е тя, —
 прилича на момиче сито,
 което чака любовта.

„Марселъ“ и „Жени“ по човѣшки
 се смѣятъ съ чисти цвѣтове.
 Водата ги люлѣе тежко,
 деньтъ ги гали съ тихъ повѣй.

Усмихнатъ, гледамъ ги, тжгувамъ, —
 сърдечно махамъ имъ съ ржка:
 Вий утре вече ще отплувате
 далечъ по ширната рѣка!

По Дунава, разлянъ надолу,
 край плодната пшенична степъ,
 която праща топълъ полъхъ
 на всѣки натоваренъ шлепъ.

Вървете съ миръ, въ земята чужда
 носете слънчевия плодъ,
 що зрѣй въ труда и нуждата
 на нашия коравъ народъ.